

του κ. Πολ. Παπαχριστοδούλου

Τὸ κᾶμα τοῦ ἡλίου σκοῦσε πέ-

Τὸ κᾶμα τοῦ ἡλίου σκοῦσε πέ-

Μία πομπή ἑκατὸ ἀμαξίων, ποῦ

ἀμύλητοι καὶ τὸ πρῶτ' μετ' ἁγία

Μέσα στην σκοτεινή έκκλησούλα

* Ένα μαύρο ξύλο τζαμωτό άγιω-
τότατο και θαυμαστό, σποδισμένο με

...

18

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες τώρα δε-
 ῖθηκαν στὶς ἐκκλησίαις κάθε ἡμέ-
 ρησιν καὶ παρακάλεσαν τὴν Πα-
 ναγὰ νὰ μεσιτεύσῃ στὸ Θεό. Οἱ πα-
 τῆρες ὀνόμαζον ὅλους τοὺς ζων-
 ταντοὺς στεκόμενους μπροστὰ τοὺς
 καὶ δεήσαν. Αὐτὸ δὲν ἐνείκε ἀ-
 κετό. Ταξίδεψεν τώρα ἡ μακροθύ-
 ρη σαρανταποδοβόα νὰ προσκυ-
 νήσῃ, νὰ δεηθῇ, νὰ ὑποταχθῇ, ὥς
 ποὺ νὰ κενθῇσιν τὸ ἔλεος τῆς Πα-
 ναγᾶς, νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰ πάθη
 καὶ τὰ θάνατα· ἐπὶ πᾶσιν καὶ διὰ

Νὰ ἡ μικρὴ πολιτεία φάνηκε. Οἱ

Οι αὐτοὶ ἀνοίξαι τὰ δευτέρω τὸ

Οἱ καμπάνες χτυποῦν νὰ διαλα-

Ἡ ἐκκλησιὰ σὰν μερμηγκοφωλιά.
Μπαρμπαρίσιμον σὲ πλάθισ. Ποσο

... N. ΠΕΤΡΑΣ: Α.

AD. 19 T

Φάσκει εἰς γνῶσιν τῶν φιλόσοφων

Ἄφ' ἐστέρας τελευσθήσεται ἑσπερι-

μου πρὸς τοῦτο εἰδικῶς ἀποσταλέντος.

τακτικήν των λειτουργίαν. 1932

(149) ~~Φ~~ ~~Τ~~ Η Επιστολή

κυνοῦν, δέονται, παρακαλοῦν, ψ

—Παναΐα, σῶσε, ἄνοιξε τὰ μά

καὶ πορπάτησε τὸ ἀγόρι μου.

Χίλιες παράκλησες γιά χίλια

Ἄνοιγει δρόμος. Ἀπὸ τὸ ἱε
ἀνοίγουν εἰς πᾶν ἄνθρωπον.

Ὅλη τῇ νύχτᾳ ἡ Παναῖα δέχεται

Εἶναι τὰ φτωχικά ἀνταλλάγμα
τὰ πρὸς τοὺς βασιμύτους καὶ τὰ πρὸς τοὺς

θη τους. Ὁ ἥλιος μπαίνει ἀπὸ
μικροσκοπία καὶ αἰνιγματ.

θάνατος ὁπωσδήποτε καὶ φλογίζει αἶνα
στιγμικός. Ἰδούμεν πάλιν πλ. 230.

Στ' ἄγια πηδᾶ ὁ ἱερέας — οἱ 1

μὲνο. Τ' ἀγία τῶν ἀγίων... «ὦ

— Ἡ χάρις σου, ἡ χάρις σου!

— « Ἀξιὸν ἔστιν ὡς ἀληθῶς, με-

γὰρ ὄνομα.

1

Ἀνθρωπινὰ σὰν σάλπιγγα τῆς ἱ-
στορίας ἀναγγέλλει. Ὁ λαὸς — κ

στην ἀισιανάλη καὶ τὴν ἀνκαλι
του φορκαυμένου. Τὰ δὲ ἀνταλὰ

ἀπεβόκατο· ἐβόκατον καὶ τὸ ρύθμικον

νηπιονικὸν κομμάτι ἀνάθει τῇ δίσκῳ

τοιο πηδάλιο. Οι ασύρτοι θαρρείς κι' ανόητοι. Αχ, αχ, ιχ, ιχ, βρε-
μαίς και παύω. στις φάσεις των
φυσικομαθητικών και ηθικών στις
φάσεις δίχως να κοινοποιούνται και να
φλογίζονται. Και οι παλιότερες
μέσα στο πατρίδι διακλαίνουν το έρ-
μηνισμό τους. Είναι ταίριας ο δ
καθένας κάτι να φωνάζει από το γυ-
ρισμό. Τα παιδιά περιμένουν άγρυπ-
να να δειχθούν του πανηγυριού τα
δώρα : Μία προμήθεια ένα άλογο, ένα
θι γυριστά, ένα τσιγάρο, ένα καβα-
ρτζίκι, έναν θαυματουργό παλιόστο.
Οι μεγάλοι προσμένουν την άγια
χαρή της Παναγίας μέσα στον κόρ-
φο των δικών τους, μέσα στην
ετήρηση των θαυμασίων, μέσα στα
μύρα τ' άγιονορμικά, που έρω-
μοι καλογέροι τα μουσικοπουλόν ο-
νομαζόνται τα : τούτο του 'Αγιο-
κλάς, τούτο του 'Αγιοσυμβάντα
και τούτο του 'Αγιοδούλου — έ-
χωριστά θαμνάματα και μόνον.

«Έτσι, η κόνα Σαβώ θα καθήσει
μπροστά στ' εικονοστάσι της να
κάμει απ' όλα τα θαμνάματα, να ο-
ψώσει τα μάτια στον οδρανό, τα χεί-
ρα μουσικομυρμικά κατακλυσά και να
θαυρεί μεθυσμένη από την ήδονή :

— Παναγιά μου, αγόρεσε με, αγ-
οι μου, αγωράτε με.

Και θα ταυθεί κατόπι να προσ-
κυνήσει κι' αυτή τη μεγαλόχαρη το
Δεκαπενταγώνιστο.

Τραπέζια με πλούσια φαγοπότια
στρώθηκαν. Θα χυθεί κρασί μαύρο
και θα φαγαθούν τραγιά ψημένα
και κατόπιν λουμάκια τσιγάρ-
αφραγμένα ως μοιραστεί — της εκ-
κλησίας όλο το στους πανηγυρι-
τες — ο όσους προάβουν.

Και το κατάθερο θα σχηματι-
στεί η ποιητή πόλη. Έκαστος της
μάζας θα ζωστών με τα δώρα τα
μυστικά και το πλήθος θα χορτά-
κάνει από τις τέχνες, χορτάτοι, πιο-
μένο, χορτασμένο, άγιοσμένο, με
τους γυαλισμένους άνακτες, που
πάν να διακλαίνουν τα θέματα της
Παναγίας στα πέλας της χάρας.
Και το τραγούδι θα ύμνωει ως τα
μεσάνυχτα και τα λαοί να θα
ψάλλουν και ο Κυρ Σωτήρης ο
Κουσαντρέας γυρισμένος άνακτος
στ' αμάξια του πάν θύμα έθιμα να
κερνά με την τούρα του τους φι-
λους και συνομηλικούς του : Τον
παπώ Πανικό, τον Κονόκα, τον
γιστά, το Χατζήδουλο, τον Σωτή-
ρη το Μπουτούρη. Και κελεύοντας
θα τραγουδάει τη βραχιά του φωνή τρα-
γουδώντας :

— Κέρνα μας, κέρνα μας,
Και θα κρατεί το χέρι του το
δειξί φουρνό με τα δύο δάχτυλα
το μέσο και τον άγχιον — ξεθω-
σισιά διονυσιασμού. Τι εύτυχια,
τι ήδονη!

Αυτό θα γίνεται και το νταούλι
θα έρωτά ορθικά η' η νταούλα
θα μωρτάει και το λαούτο θα πα-
ίζει. Και η Καλλιόπη θα αλλέει τ'
όνειρο της άγνωσης. Προσευχόμενος
πάντα στ' όμους που υψώθησαν, ως
της άγγίζει το χέρι ο Μεγακλής ο
γέγονας ο κουντουράς — παλλη-
κάρι λεβέντης — για ν' άρπάξει το
ναυπηγικό της μέσ' από τα κουν-
δαχάκια για σπύδα της άσπης.
Και θα δοκώσει τα χέρια του ά-
πό έρωτα ηλεκτρισμένος κι' από έ-
μερο. Επίπιδες τοξίδων το τοξότι
του πανηγυριού, πεζοπόρος και
στρατοκόπος σκουισμένος γι' αόκη-
την ήδονα που την προσέλαβε η γυ-
μναστική πανηγυρία. Τί έρωτα ο
καυτός. Quid non sentit amor!

Και θα γυρίσει στη δουλειά του
πίσω να πιάσει το σφυρί και τον
κισσά, που θα τον σφυροκοπήσει
πάντα στο γυριστό του με τη δύνα-
μη lionταριού. Η άσπρη του άγιο-
σμένη με της μεγαλόχαρης τη γή-
ρη θα κλειστεί πάλι στο καφού
προσμένοντας το χεμάνα — την
ώρα του γλεντιού στις άνομιες —
ν' άντικρύσει πάλι τη ματιά της με
τη φλογερή ματιά του όνειρου της,
που όκοιμητη το κυνήγι και άκού-
ραστη το έλπιζει.

«Η ποιητή να τώρα φτάνει βδο-
μά την πολιτεία. Έχει κομματι-
στεί. Δέκα θρόνοι φέρουν στους
δέκα μαχαλάδες της πολιτείας.
Επισφοντά νταούλια, η δοή, το
τρέξιμο των τραγών, τα τραγούδια
κι' ο Κουσαντρέας με την τούρα
του να φέρει νόρους οάν Βάγκος
όπιδας της όλκας, σκορπών-
τας κέφι και γέλιο.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΔΟΥΛΟ

ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ. Γ. Κορτούλα

αυτά, με σίγουρα δεν έ-
στε τα μιά σε σύγκριση
που έχω κέρει, για τον
σε λέγε που ανάφερα και
ισαν ότακι με σιμωβούλε
: επειδή προτιμώ να ζω
κρα να την περιγράφω.
το θυμίζει πάλι ο Άνατολ
α μέρα που τον αντίκρι-
στη λεωφόρο του Αλ-
είκε πως προτιμώσε τις
του Παρισιού και τις
συνεικίες από τη φρι-
ες συνεικίες όπου, αν έ-
το θαμνωμε σας στο πέ-
ς, οι άρκετες κυρίες δεν
νέκι παρ' α' έναν περι-
θύμη.
το σε μια μιντινέτα που
τάς είναι άρκετα, έξηγνα-
κίτρ, γυρίζει και μευ χα-
κατά πρόσωπο γεπτεμέ-
την προσκλέσων να γε-
ύχεται, με τον έρω του.
α πάρε μαζί και μια φι-
: να προφυλάξει την κρο-
αχμια για το όποιο δεν
καδούλου όταν ήμουν μι-
κατά τριαντα χρόνια. Γί-
αυτο άν δεν τους είναι ά-
α, τους χρειάζεται και
α ποιά είναι τα τραγικά

με το σεξουαλικό πρό-
εργα του Αδρενός, συ-
της του Σω δειχόμεν
γερνή γενιά διαφέρει
ρηγούμενη. Κι οι δύο
και ο Αδρενός, δέλανε
γυριστά, αλλά μονάχα
εξρημοποιούσε άγνοη-
κατικό αυτό μέσο, με μια
ητα, ώστε η άστνομια
γκυλέρη όπου ήταν έ-
οι πινάκεις του, έξωφα-
ς, έτσι μες στην έφη-
τας κι' ο Σω έδειχνη-
έ δε γυρισμένη τίποτε,
επτελεσμένη που πε-
είχαν άπεναντίς της
η. Για την πρηνότητα
να έ-εω την έλπίδα προ-
αδελφούς, αλλά έ-ναι
μια άντικρυση έλπίδα,
του τον όπειαν έχου-
ο Αδελφός.

επικρίνει κι' ο Ένσος
τους διακόσιους άγρι-
δο της νύχτας των άπ-
με την άρετή τους, αν
υποχώρησε στους πει-
α' έρωτα του πεύ
α' το Σω, ο έπειος, πρ-
τακινάλας, διατήρη-
δενικότητα του κοπιη
σιανικά του χρώνικ. Το
έλληνα έρωτας προ-
άρενς όποτε έρωτας κα-
και περιπλανήθηκε έ-
μπορούσε με τον «Έρ-
αδης Τσάτερλεϊν.

η του Σω για το Αδ-
ακαταστα. Το «Sons
είναι, λέει Έργο με-
άλλα προέδεται, αν ε.

φανερώνει την άδίσταστη πίστη
του προς ό τι εννοείται έρωτας.
Πρέπει να το προλαβώ δύν-
τας έξηγήσει; για δυο ή τρεις έ-
δωσεις σχετικά με τις όποιες; έ-
μεινε ο Σω. Δέν έπαυε να έπι-
νει, μωρτώντας πως δά έδημο-
εύστην, ν' άποκατάξω, να εύνο-
σω το κείμενό του, από όφει μη-
πως προσέληθε καιμιά γριά έπαρ-
χιώτισσα που ή συμπάθεια της πού
φαίνεται άπαρηχτήρη, πωλνται
ε συνεικίες και χωρίς αότην έ-
σκαρντα χρενιά όταν ή ζωή του ή-
ταν άληθινός; άγνώστ; και ένας ά-
ληθινός φίλος του ήταν τόσο πολύ-
τιμος δος μια κρφα φωνή σε κί-
ρε πεινα; Μου έπέδωκε από γρα-
μα που μευ έστειλε, ν' άντικρι-
σθώ το «Μέρν» με το «έρμω-
νη», παρητηρώντας πώ; η γλώσσα
των ναυτικών δε συμπιπτεί πάντα
με τη γλώσσα των διόδων. Χρει-
άστηκε άκόμα ν' άντικριτωθώ
το «σχάσει με το «αχρησιτεμείν»!
Με την πρόφρα πως έπρεπε ν' ά-
ποκατατάξω ήθικα επειδή είχα
γράφει τα «Η ζωή μου και οι έρ-
τες μου», με ύπερρώσε να μη χρο-
σιμποιήσω έ-εω καιμιά λέξη που θα
μπορούσε να σκαρώ τις οικότρο-
φες ενός μενταστηριού.

Είναι να ραγίεται κανείς; άν του
συνέβαινε πού του Σω να δια-
σει κανένα σύγχρονο είδος. Με-
έρχεται δέλιχ από την 'Αμερική
και την 'Αγγλία που μεταχειρι-
ζονται παλιούς σεξουαλικούς όρους
περισσότερο έξωκενός από τους
πέν μευ στοιχισαν έλπίδα καταδω-
ζει; για την άπεριεργονία μου.
Ο κόσμος προέδωσε. Ο Μπέρναρ
Σω παρηκολούθει την εξέλιξη :
«Χαριεντινός αντί «ογρόει»! Τι
τακτισμένα! Στο άνω της τιμής
μου, δε μπόρω να προέ-α' αυτές
τις έπερρώσεις χωρίς να προσέποι-
ησω σχετικά τον άναγνώστη, που
θα μπόρεσε έτσι να έλκει στη θέ-
ση τους τις λέξεις τις προεργαμέ-
νες απ' το Σω και ν' αποδώσει γ-
γραμμά το ραμμάλε τένο του άπ'
τον όποιο θα το στερούσε αν τον
ήθην έλευθερό στις παραμένεις
του.

Μπορεί αυτό; οι μικρολογίες να
προέρχονται από το φοβιτισμό
Σω που πανηγυρίζει στις έλιγοφύ-
χες της παιδικής του ηλικίας, με
οι άντικαταστάσεις αυτές των λέ-
ξεων είναι τέλειες, που η ύποδοξη
φαίνεται άσχημη. Θα πρόκειται
μάλλει για το φόβο του «τι θα πεί
ο κόσμος» σ' έναν άνδρω με το
ανάστημα του Σω, στη όση της
συνάδελφης του τίποτε δεν εί-
και πιο γελιός απ' αυτό.

Ευχαριστήθηκε πολύ όταν έλαβε
την εξομολόγησή αυτή του Σω,
συνταγμένη από τον ίδιον, και οι
μεταβολές του δε μπόρουν να με-
ώσουν την άρετή της. Για όποιον έ-
ρει να διαβάσει άνακτες από τις
γραμμές, δέν της λείπει τίποτε και
όλα είναι σ' αυτήν καταπληκτικά.

α. Την παρθέτου και
ε; ές κρινού!

24 Ιουνίου 1930.

τέ Φράνκ Χάρρις,
«το χοχ, ο διεγέρτας»,
καλά στο μυαλό σας πως
εράσατε να μεδέτε τίποτε
νικη μευ άντικειμένου ή
«αφρομένους» σας από μίαν
επίδραση των χαριεντι-
: Δέν είχατε καμιά άπ-
τέτις λογι; στην περι-
ο Σαζιήρη και ή περιπτα-
φης προσφέρει έναν παρό-
λογο για μερικά μενάχα
14 έπρετε, σχετικά, πολύ
ρα στέ σφέλο για ε-
παρ' για τον Ρενγς. «Αν
μεν να ρα; διηγηθώ έλε-
ίταις αύτου του είδους;
ε έρμα εύχαριτοση, δέ
ατε περισσότερο στην ά-
υ ιστόρη. πολύ λιγώτερο
αλική μου ιστορία. Θα
άπλοσύτατα έχέινο πού
: τώρα, πως είμαι έ-
πλάσμα. Αν έχατε άμ-
νά τη φυσιολογική μου
κα, έγλύτε τις από τ-
λέν είμαι άνικανός; δέν
ρος; δέν είμαι όμοφ-
η έξαιρετικά εύχαιητος
: παράλογα.

ΟΣ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝ)